

Персі Джексон. Прокляття титана. Книга 3

КУПИТИ

Про книгу

Коли зникає спочатку Аннабет, а згодом богиня Артеміда, у Персі не залишається вибору: він мусить їх урятувати. Керуючись словами Оракула та власними снами, разом із друзями - дочкою Зевса Талією, сатиром Гровером та двома безсмертними мисливицями - хлопець вирушає назустріч незнищенним монстрам і новим знайомствам.

БЕСТСЕЛЕР THE NEW YORK TIMES

РІК РІОРДАН

ПЕРСІ ДЖЕКСОН І ОЛІМПІЙЦІ

КНИГА ТРЕТЯ

ПРОКЛЯТТЯ ТИТАНА

Рік Ріордан
ПЕРСІ ДЖЕКСОН. ПРОКЛЯТТЯ ТИТАНА.
Книга 3

Серія «Персі Джексон»

Оригінальна назва:

Percy Jackson & the Olympians: The Titan's Curse

Усі права застережено.

Переклад з англійської Ігоря Бондар-Терещенко

Коли зникає спочатку Аннабет, а згодом богиня Артеміда, у Персі не залишається вибору: він мусить їх урятувати. Керуючись словами Оракула та власними снами, разом із друзями — дочкою Зевса Талією, сатиром Гровером та двома безсмертними мисливицями — хлопець вирушає назустріч незнищенним монстрам і новим знайомствам.

Але кому до снаги ув'язнити могутню богиню? Чи жива Аннабет? І що це за страшне чудовисько, яке має стати кінцем Олімпу? Питань у Персі чимало, та ще й пророцтво лягло на серце важким тягарем: хтось із його друзів у цих пошуках неодмінно загине. Й Оракул, на жаль, ніколи не бреше...

© Text copyright © 2007 by Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency, LLC.

From Percy Jackson and the Olympians: The Titan's Curse by Rick Riordan. Cover art by Victo Ngai.

Copyright © 2022 by Disney Enterprises, Inc.

Reprinted by permission of Disney Hyperion Books. All rights reserved.

© Бондар-Терещенко І. Є., переклад, 2025

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2025

1

МОЯ МІСІЯ ПІД ЗАГРОЗОЮ ЗРИВУ

У п'ятницю перед зимовими канікулами мама зібрала для мене рюкзак, поклавши туди також дещо зі смертельної зброї, і повезла до нової школи-інтернату. Дорогою ми підхопили моїх подруг, Аннабет і Талію.

Дорога від Нью-Йорка до Бар-Гарбора, штат Мен, займала вісім годин їзди. По шосе періщив дощ, який періодично переходив у мокрий сніг. Я вже кілька місяців не бачився з Аннабет і Талією, але через хуртовину і думки про те, що на нас чекає, ми занадто нервувалися, щоб розмовляти. Чого ніяк не сказати про маму. Коли вона нервується, то починає теревенити без упину. До того часу, коли ми нарешті дісталися Вестовер-холу, вже стемніло й вона встигла переповісти Аннабет і Талії всі сороміцькі дитячі історії про мене, які тільки можна було згадати.

Талія протерла запітніле скло автомобіля, визирнула назовні й сказала:

— Овва. Це буде весело.

Вестовер-хол нагадував замок злого лицаря. Він був повністю збудований із чорного каменю, з вежами, вузькими бійницями та великою подвійною дерев'яною брамою. Замок височів на засніженій скелі, одним боком виходячи на великий закрижанілий ліс, а іншим — на сірий спінений океан.

— Ви точно не хочете, щоб я вас почекала? — спитала мама.

— Ні, дякую, мамо, — відповів я. — Я не знаю, скільки часу це займе. З нами все буде гаразд.

— Але як ви дістанетесь назад? Я так хвилююся, Персі.

Я сподівався, що не почервонів. Мені і так не дуже подобалося, що мама відвозила мене на битви.

— Усе гаразд, міс Джексон, — підбадьорливо всміхнулася Аннабет. Її біляві кучері були сховані під лижну шапочку, а сірі очі кольором нагадували замерзлий океан. — Ми простежимо, щоб із ним нічого не трапилося.

Мама, здається, трішки заспокоїлася. Вона вважає, що Аннабет — найрозсудливіша з усіх напівбогинь-восьмикласниць, що коли-небудь існували. На мамину думку, Аннабет частенько рятує мене від смерті. Насправді так воно і є, й Аннабет неодноразово рятувала мені життя, але це ж не означає, що я маю бути в захваті від цього факту.

— Чудово, любі мої, — сказала мама. — Вам більш нічого не треба?

— Ні, міс Джексон, — відповіла Талія. — Дякуємо, що підвезли.

— Можливо, ще кілька светрів? А номер мого мобільного ви маєте?

— Мамо...

— Ти не забув нектар та амброзію, Персі? А золоту драхму, на випадок, якщо треба буде зв'язатися з табором?

— Мамо, ну годі! З нами все буде гаразд. Ходімо, дівчата.

Я виліз із авто. Мама мала трохи ображений вигляд, і мені було шкода її засмучувати, але я мріяв лише швидше вибратися назовні. Якщо мамі заманеться розповісти ще одну історію про те, яким пупси́ком я був у три роки, коли вона купала мене в дитячій ванночці, я заринюсь у заметі й просиджу там, поки не замерзну до смерті.

Аннабет і Талія рушили за мною. Рвучкий вітер наскрізь пронизував мою куртку крижаними кинджалами.

Щойно мамине авто зникло з виду, Талія сказала:

— У тебе неймовірна мама, Персі.

— Сперечатися не буду, — погодився я. — А в тебе? Ти коли-небудь із нею зустрічалася?

Не встиг я запитати про це, як одразу пошкодував. Талія майстерно навчилася пронизувати людей злостивими поглядами, і ця якість чудово поєднувалася з її улюбленим вбранням у стилі панк:

подерта армійська куртка, чорні шкіряні штани, прикрашені ланцюжками, а ще підмальовані чорним олівцем яскраво-блакитні очі. Але погляд, яким вона нагородила мене зараз, був не просто злим, а сповненим ненависті.

— Якби це хоч трішки тебе стосувалося, Персі, то...

— Ходімо всередину, — втрутилася Аннабет. — Ґровер чекає.

— Справді. — Талія глянула на замок і зіщулилася. — Цікаво, що він тут такого знайшов, якщо змушений був послати нам сигнал про допомогу.

— Нічого доброго, — промовив я, вступившись у темні вежі Вестовер-холу.

Дубові двері зі скреготом відчинилися, і ми увійшли до холу в супроводі снігового буревію.

— Овва! — несамохіть вигукнув я.

Хол був величезний. Стіни прикрашали бойові прапори та різноманітна зброя — старовинні мушкети, бойові сокири й купа схожих речей. Я, звісно, знав, що Вестовер — військова школа і все таке інше, але кількість усього цього оздоблення була вбивчою. Буквально.

Я мимоволі засунув руку в кишеню, де зберігалася моя смертоносна кулькова ручка, готова будь-якої миті перетворитися на меч Анаклузмос. Я відчував, що із цим місцем щось не так. Тут таїться якась небезпека. Талія потирала срібний браслет — свою улюблену магічну зброю. Я зрозумів, що ми думаємо про те саме. Назривала сутичка.

— Цікаво, де... — почала було Аннабет.

Двері за нами важко захряснулися.

— Що-о-о ж, — пробурмотів я. — Здається, нам доведеться ненадовго тут затриматися.

Я почув відгомін музики, що лунала з протилежного кінця холу. Здається, щось танцювальне.

Ми сховали наші рюкзаки за колону і рушили вниз коридором. Не встигли далеко відійти, як я почув шурхіт кроків кам'яною долівкою і з мороку наперейми нам виступили чоловік і жінка. Обоє були сиві, коротко підстрижені, у чорному вбранні з червоною облямівкою, схожому на військову форму. Жінка мала ріденькі вуса, а чоловік,

навпаки, був чисто виголений, що видалося мені старомодним. Обоє трималися неприродно струнко, ніби до їхніх спин прив'язали мітли.

— Ну? — спитала жінка. — Що ви тут робите?

— Ем... — Я зрозумів, що не готовий до такого запитання.

Оскільки я зосередився цілковито на тому, щоб знайти Гровера і з'ясувати, з чим йому потрібна допомога, то зовсім не врахував, що хто-небудь може заскочити нас зненацька — трьох підлітків, які вдерлися вночі до школи. В авто ми взагалі не говорили про те, як проникнемо всередину.

— Мем, — відповів я, — ми просто...

— Ха! — вигукнув чоловік так раптово, що я аж підстрибнув. — Відвідувачі не допускаються на танці! Вас треба вигнати!

Він говорив з акцентом, можливо, французьким. «В» звучало радше як «уі». Чоловік вирізнявся високим зростом і яструбиними рисами обличчя. Коли він говорив, ніздрі в нього роздувалися, через що важко було не дивитися на його ніс, а очі були різноколірні — одне каре, інше блакитне, як у дворового кота.

Я уявив, як він викидає нас за двері, в снігову заметіль, але тут наперед виступила Талія і зробила дещо дуже дивне.

Вона клацнула пальцями. Звук вийшов різкий і гучний. Можливо, мені здалося, але я відчув, як від її пальців повіяло вітром, який промчав холом, овіявши нас і вчителів, аж прапори на стінах затріпотіли.

— Але ми не відвідувачі, сер, — сказала Талія. — Ми вчимося тут. Пригадуєте? Мене звати Талія. А це Аннабет і Персі. Ми у восьмому класі.

Викладач зіщулив свої різноколірні очі. Не знаю, про що думала Талія. Тепер нас, можливо, не лише викинуть за двері, а ще й покарають за брехню. Проте чоловік, здавалося, вагався.

— Місіс Готчок, ви знаєте цих учнів? — Він подивився на свою колегу.

Попри наше препогане становище, мені довелося прикусити язика, щоб не розсміятися. Вчителька на прізвище «Маєш крейду»{1}? Він, мабуть, жартує.

Жінка закліпала, ніби вийшовши з трансу.

— Так. Здається, знаю, сер. — Насупившись, вона подивилася на нас. — Аннабет. Талія. Персі. Що ви робите за межами школи?

Перш ніж ми встигли відповісти, залунали кроки й до холу вбіг захеканий Гровер.

— Вам вдалося! Ви... — Побачивши вчителів, він одразу змовк.
— О, місіс Готчок. Докторе Торне! Я...

— Що сталося, містере Андервуде? — спитав чоловік, імовірно доктор Торн. За тоном було ясно, що Гровер йому не до вподоби. — Що ви мали на думці, сказавши: «Вам вдалося»? Адже ці учні живуть тут.

Гровер ледь впорався із хвилюванням, аби мовити:

— Так, сер. Звичайно, сер. Я лише хотів сказати, що дуже радий, що їм вдалося... приготувати пунш для вечірки! Чудовий пунш! І вони його зробили!

Доктор Торн втупився в нас. Я вирішив, що одне око в нього, мабуть, вставне. От лишень яке? Каре? Блакитне?

Він дивився на нас так, ніби хотів скинути з найвищої вежі замку, але місіс Готчок мрійливим голосом мовила:

— Так, пунш справді чудовий. А тепер — геть звідси. І тільки спробуйте ще раз вийти за межі школи!

Двічі повторювати нам не довелося. Перш ніж піти, ми сто разів повторили «так, мем», «так, сер» і вклонилися, швидко зметикувавши, що тут так заведено.

Гровер швидко повів нас холлом у напрямку, звідки долинала музика.

Я відчував, як учителі дивляться нам у спину, але наздогнав Талію та упівголоса запитав її:

— Як тобі вдалося втнути таку штуку... ну, коли ти клацнула пальцями?

— Ти про туман? Невже Хірон тобі не показував?

У мене перехопило дух. Хірон був нашим учителем, але він ніколи не показував мені нічого подібного. Чому ж він навчив цього Талію, а мене ні?

Гровер, підганяючи, вів нас до скляних дверей, на яких було написано: «СПОРТЗАЛ».

— Нас майже зловили! — сказав Гровер. — Дякувати богам, що ви приїхали.

Аннабет і Талія міцно обійняли сатира, а я дав йому «п'ять».

Добре було побачитися з ним через стільки місяців. Він трохи підріс і відпустив благенські бакенбарди, але загалом мав свій звичний людиноподібний вигляд: червона шапка на кучерявому коричневому волоссі, щоб приховати козлині рижки, мішкуваті джинси та бутафорські кросівки, щоб сховати кудлаті ноги сатира й копита. Вбрання Гровера доповнювала чорна футболка, і мені знадобилося кілька секунд, щоб прочитати напис на ній: «ВЕСТОВЕР-ХОЛ: САЛАГА».

Важко було сказати напевно, чи це чин Гровера, а чи його шкільне прізвисько.

— Ну, і через що така нагальність? — спитав я.

— Я знайшов двох, — відповів Гровер, глибоко вдихнувши.

— Двох напівкровних? — здивувалася Талія. — Тут?

Гровер кивнув.

Знайти одного напівкровного — вже вважалося рідкістю. У цьому році Хірон змусив сатирів працювати понаднормово й розіслав по країні для ретельної перевірки всіх шкіл — від четвертого до восьмого класів — заради поповнення табору мешканцями. Настали важкі часи. Ми втрачали табірників одного за одним. Ми потребували нових бійців, яких тільки могли знайти. Проблема полягала в тому, що напівбогів залишилося не так уже й багато.

— Брат із сестрою, — сказав Гровер. — Йому десять, їй — дванадцять. Не знаю, хто їхні батьки, але вони володіють незвичайною силою. Утім, часу в нас мало. Мені потрібна допомога.

— А як щодо монстрів?

— Є один. — Гровер явно нервувався. — Він щось підозрює, хоч і не має певності. Сьогодні останній день семестру, й він нізащо не дозволить напівкровкам покинути школу, поки не дізнається правди. Це, можливо, наш останній шанс! Щоразу, коли я намагався зблизитися з ними, поговорити, він усіляко перешкоджав мені. Просто не знаю, що робити!

Гровер із надією подивився саме на Талію. Я спробував не дуже засмучуватися щодо цього. Раніше в пошуках відповіді Гровер завжди звертався до мене, але тепер старшою стала Талія.

І не просто через те, що її батьком був Зевс. Свого часу Талія відбила значно більше атак чудовиськ у реальному світі, аніж ми.

— Добре, — сказала вона. — То ці напівкровні зараз на танцях?

Гровер кивнув.

— Отже, час і нам потанцювати, — мовила Талія. — А хто монстр?

— О! — сказав Гровер, нервово озируючись. — Ви вже встигли з ним познайомитися. Це заступник директора, доктор Торн.

Дивне місце, ці школи з нахилом у військову справу. Коли з якоїсь урочистої нагоди дітям в таких закладах дозволяють скинути форму, в них зриває дах. Мені здається, це через те, що решта часу проходить в суворості, тож вони намагаються надолужити згаяне чи щось типу того.

Уся долівка спортивного залу була заповнена чорними й червоними кульками, і хлопці щосили штурхали їх один одному в обличчя або намагалися задушити однокласників стрічками з гофрованого паперу, розвішаного по стінах. Дівчата походжали маленькими групами, як вони це люблять, із жахливою кількістю косметики на обличчі, у топах на бретельках, яскравих штанах і черевиках, що радше нагадували знаряддя тортур, а не взуття.

Щоразу, коли вони, повискуючи та хихикаючи, накидалися на якогось бідного хлопця, мов ті піранї, у нещасної жертви залишалася купа стрічок у волоссі й вимашчене помадою обличчя.

Старші хлопці, як і я, почувалися незатишно, тиняючись по закутках залу та намагаючись сховатися, ніби їхньому життю щомиті загрожувала смертельна небезпека. Щоправда, у моєму випадку загроза була дуже навіть реальною.

— Ось вони. — Гровер кивнув, вказуючи на парочку молодшого віку, що сперечалася про щось у секторі глядачів. — Б'янка і Ніко ді Анджело.

На голові дівчини був зелений картуз, але вона насунула його на очі, ніби намагалася приховати своє обличчя.

Хлопчик очевидно був її молодшим братом. Вони обоє мали оливкову шкіру й темне шовковисте волосся. Розмовляючи, вони постійно розмахували руками. Хлопчик перетасовував якісь картки. Сестра, здається, дорікала йому за щось. Водночас вона постійно озиралася, ніби відчуваючи щось недобре.

— Вони знають? — спитала Аннабет. — Ти сказав?

— Ти ж розумієш, як воно буває. — Гровер похитав головою. — Це може наразити на ще більшу небезпеку. Щойно вони зрозуміють,

ким є насправді, їхній запах стане сильнішим.

Він подивився на мене, і я кивнув. Я ніколи по-справжньому не розумів, що означає запах напівкровних для чудовиськ і сатирів, але знав, що за ним тебе можуть вистежити й вбити. І що могутнішим напівбогом ти стаєш, то апетитніше пахнеш для чудовиськ.

— Ну ж бо, хапаймо їх та забираймося звідси якнайдалі, — сказав я.

Я рушив було вперед, але Талія поклала мені руку на плече. Заступник директора доктор Торн вислизнув з дверей побіля глядацької трибуни і став поруч із братом та сестрою ді Анджело. Він злегка кивнув нам. Його синє око, здавалося, яскраво світилося.

За виразом його обличчя я здогадався, що Талії не вдалося обдурити Торна своїм фокусом із туманом. Він підозрював нас і просто вичікував, щоб з'ясувати, навіщо ми з'явилися.

— Не дивіться на дітей, — наказала Талія. — Доведеться зачекати, поки буде можливість забрати їх. Треба вдати, ніби вони нас зовсім не цікавлять. Збити його з пантелику.

— Як саме?

— Ми — троє могутніх напівкровних. Наша присутність повинна спантеличити його. Заплутати. Поводьмося природно. Потанцюймо. Але не зводьмо очей із цих дітей.

— Потанцюймо? — перепитала Аннабет.

Талія кивнула, потім прислухалася до музики і скривилася:

— Фу! Хто вибрав Джессі Маккартні{2}?

— Я вибрав, — ображено відповів Гровер.

— О боги, Гровере! Це нікуди не годиться. Ти міг би поставити щось на кшталт *Green Day*{3}?

— Який ще зелений день? — не зрозумів сатир.

— Не бери в голову. Краще потанцюймо.

— Але я не вмію танцювати!

— То навчишся. Я вестиму, — сказала Талія. — Ну ж бо, ходімо, козлохлопче.

Гровер тихенько заскавчав, коли Талія схопила його за руку й потягла на танцпол.

Аннабет усміхнулася.

— Що таке? — спитав я.

— Нічого. Просто рада, що Талія знову з нами.

За останнє літо Аннабет підросла більше, ніж я, і це дещо тривожило мене. Раніше вона не носила ніяких прикрас, крім свого намиста, яке їй видали як напівкровоці, але тепер у неї у вухах з'явилися маленькі срібні сови — символ її матері Афіни. Вона зняла лижну шапочку, і довге світле волосся розсипалося по її плечах. Чомусь через це вона стала видаватися трішки старшою.

— Отже... — Я намагався вигадати, що б таке сказати. «Поводьтеся природно», — наказувала Талія. Про яку природність, хай їй біс, може бути мова, коли ти напівкровок, який виконує небезпечну місію? — Ем, тобі вдалося знедавна спроектувати якісь будівлі або що?

Очі Аннабет спалахнули, як це зазвичай бувало, коли мова заходила про архітектуру.

— О, Персі, ти й не уявляєш! У новій школі я беру уроки 3D-дизайну, і там є така комп'ютерна програма, що дає змогу...

Аннабет стала пояснювати, який монумент замислила спорудити на Граунд-Зіро{4} на Мангеттені. Вона говорила про опорні конструкції та фасад, про будівельні матеріали, а я намагався слухати. Я знав, що вона хоче стати видатною архітекторкою, коли виросте. Їй подобалися математика, історія архітектури та все до них подібне. Однак я ледь вловлював суть того, про що вона говорила.

Щиро кажучи, я дещо засмутився, почувши, що Аннабет так подобається нова школа. Це вперше вона пішла до школи в Нью-Йорку. Зізнаюся, за таких обставин я сподівався бачитися з нею частіше. Але це була школа-інтернат для дівчат в Брукліні. Вони з Талією обидві ходили туди, заклад був розташований доволі близько до Табору напівкровних, і Хірон міг би допомогти їм, якби вони потрапили в халепу. Що ж до мене, то я ходив до середньої школи на Мангеттені і майже не бачився з ними.

— Це чудово, — сказав я. — Отже, залишишся до кінця року?

Обличчя Аннабет спохмурніло:

— Можливо, якщо я не...

— Гей! — гукнула нас Талія.

Вона кружляла в повільному танці з Гровером, який щоразу збивався з ритму, наступаючи на ноги Талії, і вигляд мав страдницький.

Зрештою, ноги в нього були бутафорські, що пояснювало ці недоладні рухи. Мою ж незграбність виправдати було нічим.

— Ану танцюйте! — звеліла Талія. — Нема чого стовбичити в усіх на очах.

Я нервово глипнув на Аннабет, потім на дівчат, що зграйками тинялися залом.

— Ну? — спитала Аннабет.

— Гм, а кого мені запросити?

Вона штовхнула мене кулаком у живіт:

— Мене, морський молюску!

— О! Так, точно.

Ми вийшли на танцпол, і я швиденько глянув у бік Талії з Гровером, аби зрозуміти, що й до чого. Потім поклав одну долоню на стегно Аннабет, а вона вчепилася в іншу мою руку так, ніби хотіла перекинути, як у дзюдо.

— Не бійся, я не кусаюся, — сказала вона. — Таке враження, Персі, що у вашій школі взагалі танців не буває.

Я промовчав. Щиро кажучи, вечірки в нас бували. Але я ніколи не танцював на таких дійствах і зазвичай просто приєднувався до хлопців, що грали в баскетбол десь у кутку.

Ми прочовгали так декілька хвилин, і я намагався зосередитися на всяких дрібничках на кшталт паперових стрічок і чаші з пуншем — тобто на всьому, крім того, що Аннабет вища за мене, долоні в мене спітнілі і певно неприємні, а сам я постійно наступаю їй на ноги.

— То що ти казала? — спитав я. — Проблеми в школі чи щось таке?

— Річ не в тому. Річ у татові. — Вона стиснула губи.

— Он як. — Я знав, що стосунки з батьком в Аннабет непрості. — Гадав, усе владналося, коли ви стали мешкати разом. Чи знову мачуха надокучає?

— Він вирішив переїхати, — зітхнула Аннабет. — Щойно я стала пристосовуватися до життя в Нью-Йорку, він влаштувався на цю дурнувату роботу — якісь там дослідження для книжки про Першу світову війну. У Сан-Франциско!

Вона сказала це таким тоном, ніби говорила про Поля карання або спортивні шорти Аїда.

— Отже, він хоче, щоб ти поїхала з ним? — спитав я.

— Це ж майже на краю світу, — жалісно відповіла Аннабет. — А напівкровні не можуть жити в Сан-Франциско. Він мав би про це

знати.

— Чому не можуть?

Аннабет звела очі до стелі. Можливо, вирішила, що я жартую.

— Ти сам знаєш. Адже це там.

— Справді, — промимрив я. Я жодного уявлення не мав, про що вона каже, але мені не хотілося скидатися на цілковитого бовдура. — Отже... ти не повернешся до Табору напівкровних, чи як?

— Все набагато серйозніше, Персі. Я... мабуть, мені варто сказати тобі дещо... — Раптом вона застигла. — Їх немає!

— Що?

Я простежив за її поглядом. Місця для глядачів. Двоє напівкровних, Б'янка і Ніко, зникли. Двері поряд із місцем, де вони сиділи, розчахнуті навстіж. І доктора Торна також ніде нема.

— Треба покликати Талію і Гровера! — Аннабет рвучко озирнулася. — Куди вони поділися? Ходімо!

Вона занурилася в натовп. Я вже хотів було кинутися за нею, але шлях мені заступила зграйка дівчат. Я спробував оминути їх та водночас уникнути паперових стрічок і помади, а коли нарешті звільнився, Аннабет щезла. Я роззирнувся залом, шукаючи очима Талію або Гровера. Натомість побачив таке, від чого кров захолола в жилах.

Приблизно за п'ятдесят футів від мене на підлозі спортивного залу лежав зелений картуз, який був на голові Б'янки ді Анджело.

Поряд лежали розсипані картки з картинками і цифрами. Потім боковим зором я помітив доктора Торна. Він квапливо прямував до дверей у протилежному боці залу, тримаючи брата й сестру ді Анджело за шиворот, наче малих кошенят.

Аннабет досі не було видно, але я знав, що вона кинулася в інший бік у пошуках Талії з Гровером.

Я вже помчав було за нею, коли раптово подумав: «Стривай».

Я згадав слова Талії, коли я, здивувавшись, спитав її про фокус із туманом: «Невже Хірон тобі не показував?». Згадав також про те, як Гровер звернувся саме до Талії з надією, що вона врятує ситуацію.

Ні, я не відчував образи на Талію. Вона класна. Не її провина, що вся увага прикута до неї через батька, Зевса. І все ж таки... я не маю щоразу бігти до неї по допомогу. Та й не було коли. Ді Анджело в небезпеці. До того часу, поки я розшукаю своїх друзів, брат із сестрою

можуть бути вже мертві. Я вже мав сутички з монстрами. І сам можу дати собі раду.

Вихопивши з кишені Анаклузмос, я кинувся за доктором Торном.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

20

НА РІЗДВО Я НАЖИВАЮ СОБІ ВОРОГА

До того як піти з Олімпу, я вирішив зробити декілька дзвінків. Це було непросто, але нарешті я знайшов тихий фонтан у саду неподалік і через Іриду відправив повідомлення брату Тайсонові в морські глибини. Я розповів йому про наші пригоди, а також про Бессі — циклопа особливо зацікавив мій новий юний друг змієбик — і запевнив, що Аннабет у безпеці. Потім пояснив, що щит, який він зробив для мене минулого літа, пошкодився під час нападу мантикори.

— Отже, добрий був щит! — зрадів Тайсон. — Він урятував тобі життя!

— Це, звісно, так, — відповів я. — Але тепер від нього небагато залишилося.

— То пусте! Ось зачекай, наступного літа навідаюсь до тебе і все полагоджу, — пообіцяв Тайсон.

Ця думка миттю покращила мій настрій. Мабуть, тому, що я раптом зрозумів, як сильно мені бракувало Тайсона.

— Серйозно? — спитав я. — Вам там дозволяють брати відпустку?

— Так! Я викував дві тисячі сімсот сорок один чарівний меч, — із погордою мовив Тайсон, показуючи мені свій останній клинок. — Бос мене похвалив і готовий відпустити хоч на ціле літо. Тож заїду до табору!

Ми поговорили з ним про військові приготування, про боротьбу нашого батька з давніми духами моря, а також про всі чудові пустощі,

які нас чекають наступного літа, але потім бос Тайсона загорлав на нього й циклопу довелося повернутися до роботи.

Я намацав у кишені останню золоту драхму і ще раз звернувся до Іриди.

— Саллі Джексон, — попросив я. — Верхній Іст-Сайд, Мангеттен.

Туман перетворився на мерехтливе видиво, і крізь нього я побачив, як мама сидить за кухонним столом, сміється і тримає за руку свого друга містера Блохіса.

Мені стало ніяково, тож я хотів махнути рукою крізь туман та обірвати зв'язок, але мама вже встигла побачити мене.

Її очі розширилися в подиві. Вона швидко відпустила руку містера Блохіса.

— Ох, Поле! Знаєш що? Я залишила свій записник у вітальні. Чи не міг би ти зробити мені послугу і сходити по нього?

— Звичайно, Саллі. Про що мова!

Щойно він вийшов із кухні, як мама швидко нахилилася вперед і спитала:

— Персі! У тебе все гаразд?

— Так, цілком. Як там твої заняття з письменництва?

— Добре. — Вона підібгала губи. — Але це неважливо. Розкажи, як у тебе справи?

Я виклав їй усе так швидко, як міг. Почувши, що Аннабет у безпеці, мама полегшено зітхнула.

— Я знала, що ти впораєшся! — вигукнула вона. — Я так тобою пишаюсь.

— Ну добре, не буду тебе затримувати, повертайся до свого домашнього завдання.

— Персі, я... ми з Полом...

— Ма, ти щаслива?

Здається, моє запитання заскочило її зненацька. Вона на мить замислилася.

— Так, Персі. Бути поруч із ним — таке щастя!

— Тоді це чудово. Серйозно. І не турбуйся за мене.

Я говорив це щиро, попри мої нещодавні пригоди. Зважаючи на те, що я нещодавно пережив, можливо, мені варто було б більше хвилюватися за маму. Адже я бачив багато прикладів того, як жахливо

люди можуть поводитись із тими, хто їм небайдужий. Наприклад, ставлення Геракла до Зої або Луки до Талії.

Я особисто зустрівся з богинею Афродітою, і її могутність налякала мене більше, ніж Арес. Але побачивши, як мама всміхається після всіх тих мученицьких років із моїм мерзенним вітчимом, Гейбом Ульяно, я не міг стримати радості за неї.

— Обіцяєш не називати його містером Блохісом? — спитала вона.

— Ну, обіцяю не називати його так привселюдно, — я знизав плечима.

— Саллі! — гукнув містер Блофіс із вітальні. — Тобі зелений записник чи червоний?

— Я, мабуть, піду, — сказала мама. — Побачимось на Різдво?

— Покладеш мені під ялинку блакитні цукерки?

— А ти не надто дорослий для цього? — усміхнулася вона.

— Я ніколи не буду надто дорослим для цукерок.

— Тоді до зустрічі.

Вона помахала рукою крізь туман. Її образ потроху танув, і я подумав, що тоді у Вестовер-холі Талія мала рацію: у мене справді неймовірна мама.

Як порівняти з Олімпом, на Мангеттені було затишшя. П'ятниця перед Різдвом, але цієї ранньої години на П'ятій авеню ще не було ані авто, ані людей. Аргус, наш стокий шеф безпеки, підібрав Аннабет, Гровера і мене біля Емпайр-Стейт-Білдинга й доставив назад у табір. Злегка сніжило. Автомобілів на шосе Лонг-Айленду також майже не було.

Ми стомлено пленталися схилом Пагорба напівкровних до сосни, на гілках якої блищало Золоте руно, і я ледь сподівався побачити там Талію, що чекає на нас. Але не побачив. Вона давно вирушила з Артемідією та рештою мисливиць у пошуку нових пригод.

Хірон зустрів нас у Великому будинку, одразу запропонував гарячого шоколаду й підсмажених тостів із сиром.

Гровер подався до своїх друзів-сатирів розповідати про нашу дивну зустріч із чародійством Пана. За годину сатири збуджено бігали довкола Великого будинку, запитуючи у всіх і кожного, де тут можна знайти найближчу кав'ярню.

Аннабет і я сиділи за столом із Хіроном та деякими старожилами табору — Бекендорфом, Силеною Бореґар і братами Столлами.

КУПИТИ